

»Men saa har vi jo da hinanden,« sagde Inger efter et Ophold. »Og det maaske mere der end her.«

»Kære Inger! Du, som hænger saa meget ved dine Forældre og dit gamle Hjem og dine Ungdomsbekendte, og som holder af at have det lidt hyggeligt og godt. — Nej, min Ven, det var for stort et Offer at kræve af dig. Du vilde saamænd — og det med god Grund — bebrejde mig det bagefter, dersom jeg tog derimod.«

»Gud give, jeg da vidste, hvad du egenlig vil,« sagde hun og rejste sig. Og med et pludseligt, ubehersket Udbrud fortsatte hun: »Vi maa dog bort herfra! Her gaar vi tilgrunde!«

Uden at sige Godnat gik hun ind til sig selv og trak heftig Døren til efter sig.

Per blev siddende ubevægelig og stirrede paa den lukkede Dør med et sygt Blik. Et Par Gange rykkede det i ham. Han vilde rejse sig og gaa derhen, men Spøgelsehaanden holdt ham tilbage. Det maatte ikke ske! — Han kastede sig ned over Bordet og trykkede Ansigtet mod sin Arm for at nedkæmpe en vild Graad, der brød inde i Brystet. Nej, det maatte ikke ske! Hun var jo ingen Trolde! Hun maatte og skulde gives tilbage til Livet og Lyset. Hun og Børnene! Og nu var den yderste Frist ude! Hun var selv begyndt at føle, at Ulykken var over hende. Hendes Sjæl var ved at vaagne. — — Det fik saa gaa med ham, som det kunde!